

Efter *stk. 2* er det overladt til den enkelte stat at beslutte, om der skal være straffemyndighed, når forbrydelsen sigtede på eller medførte, at en i artikel 2, litra a eller b, anført forbrydelse blev begået på den pågældende stats område eller mod en statsborger fra den pågældende stat, eller at en sådan forbrydelse blev begået mod en af den pågældende stats stats- eller regeringsfaciliteter i udlandet, herunder en af den pågældende stats ambassader eller andre diplomatiske eller konsulære lokaler, eller at en sådan forbrydelse blev begået i et forsøg på at tvinge staten til at foretage eller undlade at foretage en bestemt handling. Det samme gælder, hvis forbrydelsen begås af en statsløs person, som har fast bopæl på den pågældende stats område, eller hvor forbrydelsen begås ombord på et fly, der drives af den pågældende stats offentlige myndigheder.

Stk. 1 og *2* suppleres i *stk. 4* af en bestemmelse, der medfører en pligt til at have straffemyndighed i tilfælde, hvor den formodede gerningsmand befinder sig på en stats område, og staten ikke udleverer den pågældende til nogen anden deltagende stat, der har straffemyndighed i overensstemmelse med *stk. 1* og *stk. 2*. Når mere end en kontraherende stat påberåber sig straffemyndighed med hensyn til de i artikel 2 anførte forbrydelser, skal de relevante kontraherende stater efter *stk. 5* bestræbe sig på at koordinere deres handlinger på en passende måde, især for så vidt angår betingelserne for retsforfølgning og formaliteterne i forbindelse med retshjælp. Endelig præciseres det i *stk. 6*, at konventionen ikke afskærer en stat fra at udøve straffemyndighed i overensstemmelse med sin nationale lovgivning.

Efter *artikel 8, stk. 1*, skal enhver kontraherende stat i overensstemmelse med sine retsprincipper træffe passende foranstaltninger med henblik på at kunne identificere, opdage og indefryse eller beslaglægge midler, der anvendes eller er afsat med det formål at begå de i artikel 2 anførte forbrydelser, samt udbyttet fra sådanne forbrydelser med henblik på eventuel konfiskation, dog med forbehold for en godtroende tredjemands bedre rettigheder, jf. *stk. 5*. Endvidere skal efter *stk. 2* passende foranstaltninger træffes med henblik på at kunne konfiskere sådanne midler. Efter *stk. 4* skal enhver kontraherende stat overveje at oprette ordninger, hvorved de midler, der stammer fra konfiskation som anført i denne artikel, anvendes til at give erstatning til ofrene for de i artikel 2, *stk. 1*, litra a eller b, anførte forbrydelser eller til deres familier.

Artikel 9-12 og *17* indeholder en række bestemmelser om *strafforfølgning, udlevering og retshjælp*. Lignende bestemmelser findes i andre internationale kon-

ventioner, f.eks. artikel 7-10 og 14 i FN-konventionen af 15. december 1997 til bekæmpelse af terrorbombninger, artikel 6,8 og 10-11 i FN-konventionen af 18. december 1979 imod gidseltagning samt artikel 6-10 i FN-konventionen af 14. december 1973 om forebyggelse af og straf for forbrydelser mod internationalt beskyttede personer, herunder diplomatiske repræsentanter. Af *artikel 12, stk. 2*, følger blandt andet, at de kontraherende stater ikke kan afvise en anmodning om retshjælp med henvisning til bankhemmeligheden.

Endvidere åbner *artikel 16* mulighed for under visse nærmere betingelser *midlertidigt at overføre en person*, der tilbageholdes eller afsøner straf på en stats område, til en anden stat, når staten anmoder herom med henblik på vidneforklaring, identifikation eller anden bistand i forbindelse med fremskaffelse af bevismateriale til efterforskning eller retsforfølgning af forbrydelser, som er omfattet af konventionen. Lignende bestemmelser er fastsat i artikel 13 i FN-konventionen af 15. december 1997 til bekæmpelse af terrorbombninger og artikel 11 i den europæiske konvention af 20. april 1959 om gensidig retshjælp i straffesager.

De ovennævnte bestemmelser om udlevering og retshjælp i FN-konventionen til bekæmpelse af finansiering af terrorisme skal sammenholdes med *artikel 13 og 14*. Efter artikel 13 kan en anmodning om udlevering eller retshjælp ikke afvises alene med den begrundelse, at den angår en *fiskal lovovertrædelse*. Ligeledes må en stat efter artikel 14 ikke afslå udlevering eller retshjælp til en anden stat med den begrundelse, at forbrydelsen anses for en *politisk forbrydelse*, en forbrydelse, der har forbindelse med en politisk forbrydelse, eller en forbrydelse, der udspringer af politiske motiver. Forbudene ifølge bestemmelserne er absolutte. En stat kan således ikke ved tiltrædelsen af konventionen tage forbehold over for bestemmelserne.

Udlevering og retshjælp kan dog fortsat nægtes efter *artikel 15*, hvis der er vægtige grunde til at antage, at anmodningen er fremsat med det formål at tiltale eller straffe en person på grund af dennes *race, religion, nationalitet, etniske oprindelse eller politiske overbevisning*, eller at imødekommelse af anmodningen kunne skade den pågældendes stilling af nogen af disse grunde.

Artikel 18 indeholder bestemmelser, der retter sig mod de deltagende staters pligt til at *samarbejde med henblik på forebyggelse* af de i artikel 2 nævnte forbrydelser. Lignende bestemmelser findes i henholdsvis FN-konventionen til bekæmpelse af terrorbombninger, FN-konventionen imod gidseltagning og FN-